

Comada raron

COLECCION

DE

LAS BULAS,

QUE POR MANDATO

DEL ILLMO. SEÑOR ARZOBISPO,

Deben ser materia del sínodo
á que deben sujetarse todos los eclesiásticos que quieran tener
en este Arzobispado licencias de confesar.

PUBLICADA

POR UN PROFESOR DEL SEMINARIO,

CON LA DEBIDA APROBACION.

BX855
C6
c.1

MÉXICO.

—
IMPRESA CATÓLICA-TIBURCIO, 17.
1878.

90

BX-855

C6

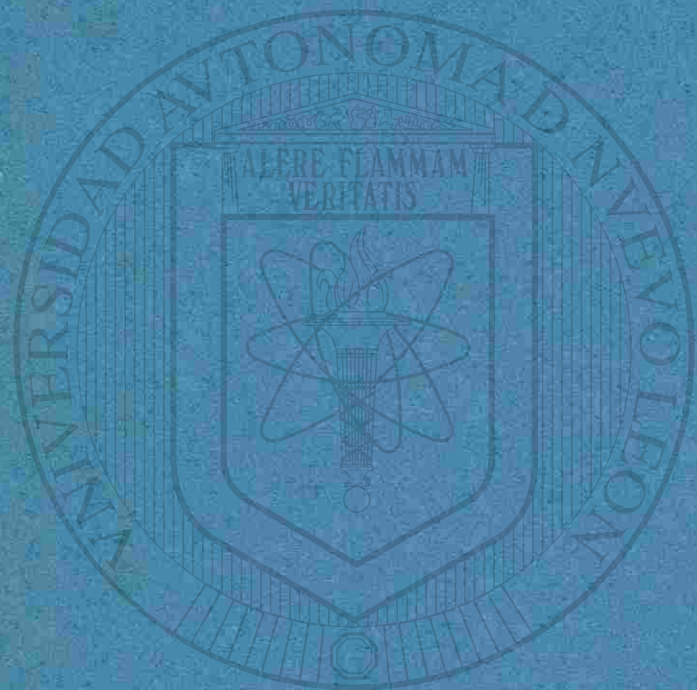
c.1

AT

90

1080026535

Iglesia Católica

COLECCION

DE

LAS BULAS,

QUE POR MANDATO

DEL ILLMO. SEÑOR ARZOBISPO,

Deben ser materia del sínodo
á que deben sujetarse todos los eclesiásticos que quieran tener en este
Arzobispado licencias de confesar.

PUBLICADA

POR UN PROFESOR DEL SEMINARIO,

CON LA DEBIDA APROBACION.

"Volumus ac praecipimus, ut omnes Locorum
Ordinarii, tam praesentes quam futuri.... in ap-
probatione confessoriorum, tam praedictam con-
stitutionem Gregorii praedecessoris, quam praesentem hanc nostram, ab omnibus sacerdotibus
approbandis attente legi et accurate observari cu-
rent."

Benedictus Papa XIV.-Bull. Sacram. Poenit.

MÉXICO.

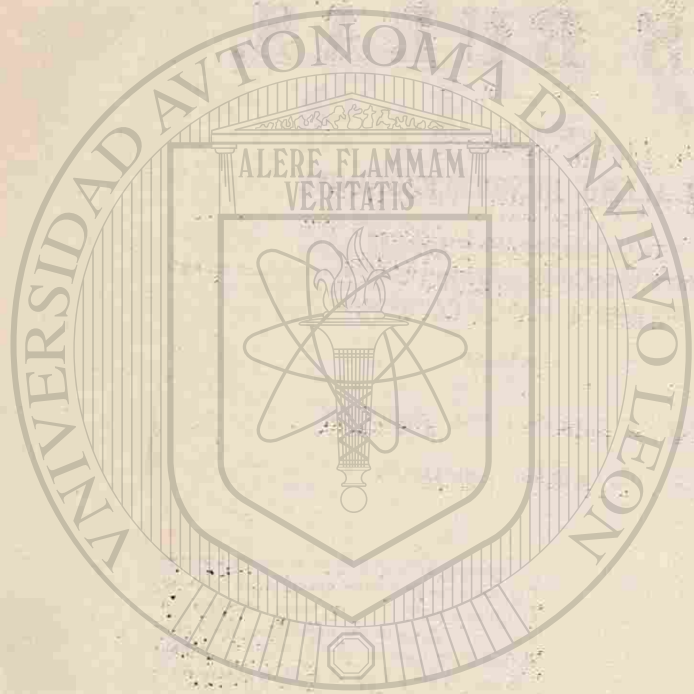
IMPRENTA CATÓLICA-TIBURCIO, 17.
1878.

UNIVERSIDAD DE NUEVO LEÓN
Biblioteca Valverde y Tellez

Capilla Alfonsina
Biblioteca Universitaria

41861

EL EDITOR

A LOS

SEÑORES ECLESIÁSTICOS

DEL

ARZOBISPADO DE MÉXICO.

Supuesta la disposición superior del Illmo. Sr. Arzobispo, de que serán materia del Sínodo las Bulas mencionadas en las licencias, que para Confesor concede la S. Mitra á los Sacerdotes ¿á quién no parecerá necesaria la publicación de dichas Bulas para facilitar su estudio? Este vacío me propongo llenar y al ofreceros coleccionados estos documentos no me guía mas que la idea de seros útil.

México, Diciembre de 1878.

N. L.

FONDO EMETERIO
VALVERDE Y TELLEZ

004690

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN
DIRECCIÓN GENERAL DE BIBLIOTECAS

Inquisitorum haereticae pravitatis facultas procedendi contra sacerdotes, qui mulieres poenitentes in actu confessionis ad actus inhonestos provocare et allicere tentant.

PIUS PAPA IV

Venerabili fratri Archiepiscopo Hispalensi, in regnis Hispaniarum haereticae pravitatis Inquisitori generali.

Cum, sicut nuper, non sine animi nostri molestia, accepimus, diversi sacerdotes in regnis Hispaniarum atque etiam in eorum civitatibus et dioecesibus curam animarum habentes, sive eam pro aliis exercentes aut alias audiendis confessionibus poenitentium deputati, in tantam proruperint iniquitatem, ut Sacramento Poenitentiae in actu audiendi confessiones abutantur; nec illi et, qui id instituit, Domino Deo et Salvatori nostro Jesu Christo injuriam facere vereantur; mulieres videlicet poenitentes ad actus inhonestos, dum earum audiunt confessiones, alliciendo et provocando, seu allicere et provocare tentando et procurando, ac loco earum per

Sacramentum hujusmodi Creatori nostro reconciliatio-
nis, graviori peccatorum mole eas onerando, et in ma-
nibus diaboli tradendo, in divinae Majestatis offensam
et animarum perniciem et christifidelium scandalum non
modicum.

§ I. Nos, in animum inducere nequeunt quod qui
de fide catholica recte sentiunt, Sacramentis in Eccle-
sia Dei institutis abutantur aut illis injuriam faciant,
fraternitati tuae, de cujus eximia pietate, virtute atque
doctrina plurimum in Domino confidimus, per praesen-
tes committimus et mandamus quatenus, per te vel per
alium seu alios a te deputandum seu deputandos, con-
tra omnes et singulos sacerdotes dictorum regnorum ac
illarum civitatum et dioecesium de praemissis quomodo-
libet diffamatos, tam saeculares quam quorumvis, etiam
exemptorum ac Sedi Apostolicae immediate subjecto-
rum, Ordinum regulares, cujuscumque dignitatis, sta-
tus, gradus, ordinis, conditionis et praeeminentiae exi-
stant, tam super praemissis quam super fide catholica
et quid de ea sentiant diligenter inquiras, et juxta fa-
cultatem tibi contra haereticos aut de haeresi quovis
modo suspectos a Sede Apostolica concessarum conti-
nentiam et tenorem procedas, ac culpabiles repertos,
juxta excessuum suorum qualitatem, prout juris fuerit,
punias, eos etiam, si et prout de jure fuerit faciendum,
debita praecedente degradatione, saecularis judicis ar-
bitrio puniendos tradendo.

§ II. Non obstantibus constitutionibus et ordinatio-
nibus apostolicis, ac ecclesiarum et monasteriorum, nec-
non Ordinum quorumlibet, ... statutis et

consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris
apostolicis.....

Dat. Romae apud S. Petrum, die 16 aprilis 1561.

**Confirmatio et ampliatio constitutionis Pii IV editae contra
sacerdotes in confessionibus sacramentalibus poenitentes
ad turpia sollicitantes.**

GREGORIUS PAPA XV,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

“Universi Dominici gregis curam.....”

§ I. Quoniam autem a Romanis Pontificibus, prae-
decessoribus nostris, quibusdam in locis provisum fuit,
ut impium ac nefandum scelus, quod non solum inter
Christifideles non esse, sed nec etiam nominari debet,
procul ab iis arceatur, videlicet, ut aliquis sacerdos, ad sa-
cras audiendas confessiones deputatus, sacrosancto Poe-
nitentiae Sacramento, sollicitando poenitentes ad tur-
pia, abutatur, ac pro medicina venenum, pro pane asp-
idem porrigat, et ex coelesti medico infernalis venefi-
cus, ex patre spirituali proditor execrabilis animarum
reddatur; idcirco nos ea, quae his perniciosissimis dia-
boli insidiis arcendis certis locis salubriter constituta
sunt, ut nullibi desiderentur, quantum ex alto concedi-
tur, providendum duximus.

§ II. Alias siquidem a fel. rec. Pio Papa IV praedecessore nostro emanarunt litterae tenoris subsequentis, videlicet: "Pius Papa IV, venerabili fratri archiepiscopo Hispalensi, in regnis Hispaniarum haereticae pravitatis Inquisitori generali.—*Cum sicut nuper, etc.*"

§ III. Igitur, ut litterae praedictae perpetuis futuris temporibus, et ubique locorum inviolabiliter observentur, motu proprio et ex certa scientiâ, ac matura deliberatione nostrâ, ac de consilio ven. fr. nostrorum S. R. E. cardinalium contra haeticam pravitatem generalium inquisitorum, praeinsertas litteras hujusmodi, ac omnia et singula in eis contenta, apostolicâ auctoritate, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque omnibus et singulis inviolabilis apostolicae firmitatis robor adjicimus, illasque non solum in praedictis Hispaniarum regnis, sed in quibusvis christiani orbis partibus firmiter et inviolabiliter observari praecipimus et mandamus.

§ IV. Ac praeterea, ne in futurum de poenâ his delinquentibus imponendâ, et de modo contra eosdem procedendi aliquo modo dubitari possit, statuimus, decernimus et declaramus, quod omnes et singuli sacerdotes, tam saeculares quam quorumvis etiam quomodolibet exceptorum ac Sedi Apostolicae immediate subjectorum Ordinum, institutorum, societatum et congregationum regulares, cujuscumque dignitatis et praecminentiae, aut quovis privilegio muniti existant, qui personas, quaecumque illae sint, ad inhonesta, sive inter se sive cum aliis quomodolibet perpetranda, in actu Sacramentalis confessionis, sive antea vel post immediate, seu occa-

sione vel praetextu confessionis hujusmodi etiam ipsâ confessione non sequutâ, sive extra occasionem confessionis in confessionario aut in loco quocumque ubi confessiones sacramentales audiuntur seu ad confessionem audiendam electo simulantes ibidem confessiones audire, sollicitare vel provocare tentaverint, aut cum eis illicitos et inhonestos sermones sive tractatus habuerint, in Officio S. Inquisitionis severissime, ut infra, puniantur.

§ V. Et praeterea omnes haereticae pravitatis inquisitores et locorum Ordinarios omnium regnorum, provinciarum civitatum, dominiorum et locorum universi orbis christiani in suis quemque dioecibus et territoriis, per has nostras litteras, etiam private quoad omnes alios, specialiter ac perpetuo judices delegamus, ut super his contra praedictos, simul vel separatim, in omnibus prout in causis fidei (juxta sacrorum canonum formam, necnon officii Inquisitionis hujusmodi constitutiones, privilegia, consuetudines et decreta), diligenter inquirent et procedant; et quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos, pro criminum qualitate et circumstantiis, suspensionis ab executione Ordinis, privationis beneficiorum, dignitatum et officiorum quorumcumque, ac perpetuae inhabilitatis ad illa, necnon vocis activae et passivae, si regulares fuerint, exilii, damnationis ad triremes et carceres etiam in perpetuum, absque ulla spe gratiae, poenas decernant, eos quoque, si pro delicti enormitate graviores poenas meruerint, debita praecedente degradatione, curiae saeculari puniendos tradant.

§ VI. Non obstantibus omnibus, quae dictus praedecessor in suis litteris praedictis voluit non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

§ VII. Mandantes omnibus confessariis, ut suos poenitentes, quos noverit fuisse ab aliis ut supra sollicitatos, moneant de obligatione denunciandi sollicitantes, seu, ut praefertur, inquisitoribus, seu locorum Ordinariis praedictis: quod si hoc officium praetermiserint, vel poenitentes docuerint non teneri ad denunciandum confessarios sollicitantes seu tractantes ut supra, iidem locorum Ordinarii et inquisitores illos pro modo culpae punire non negligant.

§ VIII. Volumus autem, ut praesentium transumptis, etiam impressis, manu alicujus notarii publici subscriptis, et sigillo alicujus personae in dignitate ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio et extra ubique habeatur, quae praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Dat. Romae, apud S. Mariam Majorem, die 30 Augusti an. Dom. 1622.

Innoyantur poenae adversus confessarios, qui poenitentes ad turpia sollicitant; cum praecepto hujusmodi denunciandi, et reservatione absolutionis quoad calumniatores. Adimitur praeterea sacerdotibus facultas Sacramentum Poenitentiae administrandi compliceibus in peccato contra castitatem, cum poenis etc.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus servorum Dei,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

“Sacramentum Poenitentiae.....”

§ I. Dudum quidem a fel. rec. Gregorio Papa XV, praedecessore nostro, per suas litteras in forma brevium sub datum Romae apud S. Mariam Majorem die XXX Augusti 1622, Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quoscumque sacerdotes audiendis confessionibus deputatos, ad turpia et inhonesta sollicitantes: et deinceps successivis temporibus, ad earum litterarum interpretationem, ac declarationem, plura subinde a congregatione vener. Fratrum Nostrorum S. R. E. cardinalium adversus haereticam pravitatem generalium inquisitorum sub die XI mensis Februarii anno Dom. 1661, prodierunt decreta, et a rec. mem. Alexandro Papa VII, pariter praedecessore nostro, in congregatione generali S. R. universalis Inquisitionis die 24 Septemb. 1675, coram eo habita, inter alias ab evangelica veritate, et Sanctorum Patrum doctrina alienas

et dissonas propositiones, sexta videlicet, et septima, huc revocandae, damnatae et prohibitae fuerunt.

Nos itaque mature perpendentes quanti momenti sit ad aeternam animarum salutem ea ubique exacte observari, et quanti ad infirmas oves curandas, et decorem S. Ecc. Dei retinendum intersit, ne aliqui sacerdotes poenitentiae Sacramento nefarie abutentes, poenitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant: sed animo secum recolentes, se a Christo Domino praesides et iudices animarum constitutos, ea sanctitate, quae sublimitati ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum administrent: motu proprio et ex certa scientia, ac matura deliberatione nostra, praefatas litteras huiusmodi, ac omnia et singula decreta praedicta ad illarum interpretationem et declarationem emanata, Apostolica auctoritate tenore praesentium approbamus et confirmamus, illisque omnibus, et singulis inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus; atque etiam, quatenus opus sit, denuo committimus, et mandamus omnibus haereticae pravitatis inquisitoribus, et locorum ordinariis omnium regnorum, provinciarum, civitatum, dominiorum et locorum universi orbis Christiani, in suis respective dioecesibus, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirent et procedant contra omnes et singulos sacerdotes, tam saeculares quam regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicae immediate subjectos, quorumcumque ordinum, institutorum, societatum et congregationum, et cujuscumque dignitatis et praeeminentiae, aut quovis privilegio et in-

dulto munitos, qui aliquem poenitentem, quaecumque persona illa sit, vel in actu Sacramentalis confessionis, vel ante, vel immediate post confessionem, vel occasione, aut praetextu confessionis, vel extra occasionem confessionis in confessionali, sive in alio loco ad confessiones audiendas destinato aut electo cum simulatione audiendi ibidem confessionem, ad inhonesta et turpia sollicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legendam tentaverint, aut cum eis illicitos et inhonestos sermones vel tractatus temerario ausu habuerint: et quos in aliquo ex huiusmodi nefariis excessibus culpabiles repperint, in eos pro criminum qualitate et circumstantiis severe animadvertant per condignas poenas juxta memoratam Gregorii praedecessoris nostri constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inserta haberi volumus; dantes etiam, si opus sit, et rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme et Ecclesiae Dei injuriosum remaneat ob probationum defectum, impunitum, jam alias in praefata constitutione tributam procedendi cum testibus etiam singularibus, dummodo praesumptiones, indicia et alia adminicula concurrant.

§ II. Meminerint praeterea omnes et singuli sacerdotes ad confessiones audiendas constituti, teneri se ac obligari suos poenitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra, sollicitatos, sedulo monere juxta occurrentium casuum circumstantias de obligatione denunciandi inquisitoribus, sive locorum ordinariis praedictis, personam, quae sollicitationem commiserit, etiamsi sacerdos

sit, qui jurisdictione ad absolutionem valide impertientiam careat, aut sollicitatio inter confessarium et poenitentem mutua fuerit, sive sollicitationi poenitens consenserit, sive consensum minime praestiterit, vel longum tempus post ipsam sollicitationem jam effluxerit, aut sollicitatio a confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter confessarii, ne poenitentibus, quos noverint jam ab alio sollicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denuntiationem praedictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant ac promittant.

§ III. Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, et Ecclesiae auctoritate contempta, innocuos sacerdotes apud ecclesiasticos iudices falso sollicitationis insimulant: ut igitur tam nefaria audacia, et tam detestabile facinus metu magnitudinis poenae coerceatur, quaecumque persona, quae execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per seipsam innocuos confessarios impie calumniando, vel sceleste procurando, ut id ab aliis fiat, a quocumque sacerdote, quovis privilegio, auctoritate et dignitate munito, praeterquam a Nobis, nostrisque successoribus, nisi in fine vitae et excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendae, quam Nobis et successoribus praedictis reservamus, perpetuo careat.

§ IV. Demum magnopere cupientes a sacerdotalis iudicii et sacri tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, et sacramentorum contemptum, et Ecclesiae injuriam longe submovere, et tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, et, quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, doemonis potius, quam Dei ministri, loco eas per sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes in profundum iniquitatis barathrum nefarie submergunt, nonnullorum venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium, et aliquorum in theologia magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium episcoporum supplicationibus, hanc nostram in perpetuum valituram sanctionem, quemadmodum a pluribus episcopis per synodales suas constitutiones jam factum esse novimus, omnibus et singulis sacerdotibus, tam saecularibus quam regularibus cujuscumque ordinis ac dignitatis, tametsi alioquin ad confessiones excipiendas approbatis, et quovis privilegio, et indulto, etiam speciali expressione et specialissima nota et mentione digno suffultis, auctoritate Apostolica, et nostrae potestatis plenitudine interdiciamus, et prohibemus, ne aliquis eorum extra casum extremae necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, et deficiente tunc quocumque alio sacerdote, qui confessarii munus obire possit, confessionem sacramentalem personae complicitis in peccato turpi atque inhonesto contra sextum Decalogi praeceptum commisso excipere audeat, sublata propterea illi ipso jure quacumque auctoritate et jurisdictione ad qua-

lemcumque personam ab hujusmodi culpa absolvendam, adeo quidem, ut absolutio, siquam impertierit, nulla atque irrita omnino sit, tamquam impertita a sacerdote, qui jurisdictione ac facultate ad valide absolvendum necessaria privatus existit, quam ei per praesentes has Nostras adimere intendimus: et nihilominus *si quis confessarius secus facere ausus fuerit, majoris quoque excommunicationis poenam, a qua absolventi potestatem Nobis solis, nostrisque successoribus duntaxat reservamus, ipso facto incurrat.*

§ V. Declarantes etiam, et decernentes, quod nec etiam in vim cujuscumque jubilaei, aut etiam Bullae, quae appellatur "Cruciatae sanctae," aut alterius cujuslibet Indulti, confessionem dicti complicitis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, et in hoc casu nullus confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati et poenitentis genere, jurisdictione, ut praefertur, careat, et absolventi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro confessario legitimo et approbato. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, praesertim quae nuncupantur "Cruciatae sanctae," vel Jubilaei universalis, et plenarii, nec non quibusvis ecclesiarum, et monasteriorum, et ordinum quorumlibet, quorum ipsi sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris Apostolicis sub quibuscumque tenoribus et formis, ac cum quibusvis clausulis et decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet

concessis, etiam iteratis vicibus approbatis et innovatis; quibus omnibus eorum tenores praesentibus pro expressis habentes hâc vice duntaxat specialiter et expresse derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

§ VI. Volumus demum, ac praecipimus, ut omnes locorum ordinarii, tam praesentes quam futuri pro tempore existentes in approbatione confessariorum, tam praedictam constitutionem Gregorii praedecessoris, quam praesentem hanc nostram *ab omnibus sacerdotibus approbandis attente legi, et accurate observari curent*, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut sacrum ministerium ipsorum fidei commissum summa animi innocentia, morum puritate, iudicii integritate peragant, exhibeantque semetipsos, ut ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei. Memores praeterea sint, se locum tenere, ac vices obire summi atque aeterni sacerdotis, qui sanctus, innocens, impollutus, per Spiritum Sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam nostram ab operibus mortuis ad serviendum Deo viventi. Sedulo igitur studeant, diligenterque caveant, ne quaerentibus et pulsantibus eorum culpa coelum claudatur, ne deperditae oves ad ovile Dominicum redire properantes eorum manibus ferarum dentibus dilaniandae tradantur, ne prodigi filii egentes, et saucii ad coelestem Patrem revertentes nefariâ eorum improbitate gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem an. Dom. 1741, die 1 Junii.

Declaratio super constitutione praecedenti contra
sollicitantes.

BENEDICTUS PAPA XIV,

ALERE FLAMMAM AD FUTURAM REI MEMORIAM.
VERITATIS

"Apostolici muneris partes in procuranda praecipue....."

§ I. Sane cum Nos alias per quamdam nostram constitutionem, cujus initium est, *Sacramentum poenitentiae*, anno Incarnationis Dominicae 1741, Kalendis Junii, Pontificatus Nostri anno primo editam, omnibus et singulis sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus interdixerimus et prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremae necessitatis, nimirum, in ipsius mortis articulo et deficiente tunc quocumque alio sacerdote, qui confessarii munus obire possit, confessionem sacramentalem personae complicit in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi praeceptum commisso, excipere auderet, ita ut absolutio, si quam impertivisset, nulla atque irrita omnino esset tamquam impertita a sacerdote, qui jurisdictione et facultate ad valide absolvendum necessaria ipsi per Nos vigore ejusdem constitutionis adempta privatus existeret, et aliàs prout in memorata constitutione, cujus tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos

subinde super eâ dictae constitutionis parte, quae mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minime existimamus, ne lex incertis conjecturis et opinionibus jactata in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

§ II. Hinc est, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, memoratam constitutionem Nostram omnibus et singulis in ea contentis tenore praesentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, et omnino, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari praecipimus et mandamus.

Præterea habita super his cum venerabili Fratrem nostro Vincentio episcopo Praenestino S. R. E. cardinali Petra nuncupato, poenitentiario Nostro majori, ac dilectis filiis officii poenitentiariae Apostolicae ministris, qui rem jussu nostro mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia et potestatis plenitudine paribus edicimus ac declaramus, eadem constitutione singulis, ut supra sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in praedicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio sacerdote, qui confessarii munus obire possit, ita interdicti reipsa, et prohiberi praedicto

Declaratio super constitutione praecedenti contra
sollicitantes.

BENEDICTUS PAPA XIV,

ALERE FLAMMAM AD FUTURAM REI MEMORIAM.
VERITATIS

"Apostolici muneris partes in procuranda praecipue....."

§ I. Sane cum Nos alias per quamdam nostram constitutionem, cujus initium est, *Sacramentum poenitentiae*, anno Incarnationis Dominicae 1741, Kalendis Junii, Pontificatus Nostri anno primo editam, omnibus et singulis sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus interdixerimus et prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremae necessitatis, nimirum, in ipsius mortis articulo et deficiente tunc quocumque alio sacerdote, qui confessarii munus obire possit, confessionem sacramentalem personae complicit in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi praeceptum commisso, excipere auderet, ita ut absolutio, si quam impertivisset, nulla atque irrita omnino esset tamquam impertita a sacerdote, qui jurisdictione et facultate ad valide absolvendum necessaria ipsi per Nos vigore ejusdem constitutionis adempta privatus existeret, et aliàs prout in memorata constitutione, cujus tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos

subinde super eâ dictae constitutionis parte, quae mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minime existimamus, ne lex incertis conjecturis et opinionibus jactata in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

§ II. Hinc est, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, memoratam constitutionem Nostram omnibus et singulis in ea contentis tenore praesentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, et omnino, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari praecipimus et mandamus.

Præterea habita super his cum venerabili Fratrem nostro Vincentio episcopo Praenestino S. R. E. cardinali Petra nuncupato, poenitentiario Nostro majori, ac dilectis filiis officii poenitentiariae Apostolicae ministris, qui rem jussu nostro mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia et potestatis plenitudine paribus edicimus ac declaramus, eadem constitutione singulis, ut supra sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in praedicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio sacerdote, qui confessarii munus obire possit, ita interdicti reipsa, et prohiberi praedicto

modo tunc audire et absolvere, ut si alius aliquis sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo sacerdos fuerit, sive alias ad confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse sacerdos simplex confessionem excipere, ac absolutionem impertiri.

§ III. Porro si casus urgentis qualitas et concurrentes circumstantiae, quae vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius sacerdos ad audiendam constitutae in dicto articulo personae confessionem vocari aut accedere sine gravi aliqua exortura infamia vel scandalo nequeat, tunc alium sacerdotem perinde haberi cense-rique posse, ac si revera abesset, atque deficeret, ac proinde in eo rerum statu non prohiberi socio criminis sacerdoti absolutionem poenitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi sacerdos, et serio animadvertat, fore reipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus praedictam nostram constitutionem inobedientiae, latisque in ea poenis obnoxium, si praedictae infamiae, aut scandali pericula sibi ultro ipsi confingat, ubi non sunt: immo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere vel remove oportunitis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis sacerdoti locus pateat illius confessionis absque ullius infamia vel scandalo audiendae. Ita enim ipsum teneri vigore memoratae nostrae constitutionis declaramus, et nunc quoque ita ipsi faciendum esse distincte mandamus et praecipimus.

§ IV. Quod si idem sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit: aut ubi

infamiae vel scandali periculum timeatur, si alterius sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum aver-tendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personae in dicto crimine complicitis, eoque in articulo mortis, ut praefertur, constitutae, sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri, nulla, sicut praemittitur, necessaria causa cogente praesumpserit, quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte poenitentis dispositiones a Christo Domino ad Sacramenti poenitentiae valorem requisitae non defuerint (non intendimus autem pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti quantumvis indigno necessariam jurisdictionem auferre, ne hâc ipsâ occasione aliquis pereat), nihilominus sacerdos ipse violatae ausu ejusmodi temerario legis poenas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis et huic Sanctae Sedi reservatam incurrat, prout illum eo ipso incur-rere declaramus, volumus atque statuimus. Non obstantibus omnibus et singulis illis, quæ in praefata nostra constitutione voluimus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

§ V. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus notarii publici et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die octava Februarii 1745.—D. CARDINALIS PASSIONEUS.

Tribunali S. Inquisitionis in Portugalliae, et Algarbiorum regnis adjudicatur cognitio PERTINENTIAE Causarum contra confessarios exquirentes a poenitentibus complicitum nomina cum denegatione absolutionis. Eaque in re delinquentes, etiam sine suspitione pravi dogmatis, eidem Inquisitionis Officio denunciari jubentur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus servorum Dei,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

“Apostolici Ministerii Nostri partes.....”

§ I. Sane cum Nobis innotuisset nonnullos esse in florentissimis Portugalliae et Algarbiorum regnis presbyteros Sacramenti Poenitentiae ministros, qui a poenitentibus nomen personae ipsis in peccato, quod confessi fuerant, complicitis, aliquando etiam locum habitationis ejusdem complicitis exquirebant, absolutionem quoque sacramentalem iisdem negando, qui eorum inquisitionibus satisfacere recusarent,

§ II. Nos ven. fr. Archiepiscoporum et Episcoporum per ea regna constitutorum zelum excitare non

omissimus, ut omnes suum studium operamque conferrent ad eas respective dioeceses, in quibus presbyteri sic delinquentes existerent, a tam pernicioso malo liberandas, ex quo oblocutiones et scandala, et non Ministrorum tantum, sed Sacri etiam ipsius Ministerii odium et animarum ingens conturbatio, in populo fidei exorta erant: rejicientes simul ac reprobantes praetextus illos, quibus hujusmodi confessarii interrogantes sese tuebantur; desiderii nimirum emendationis ipsius complicitis; necnon quarundam opinionum, quae apud aliquos doctores repertae fuerant, et quarum aliquae aut falsae aut erroneae censendae erant, aliae autem, per se verae et sanae, ab ipsis sic delinquentibus perperam applicabantur; ut latius videre est in Nostris litteris Apostolicis, die septima mensis Julii an. Dom. 1745 editis in forma Brevis, quarum initium est “Suprema Omnium Ecclesiarum,” quaeque impressae sunt in Bullarii nostri tom. 1. num. 134.

§ III. Has litteras sub *annulo piscatoris* primum expeditas, in forma specifica deinde confirmavimus et ampliori robore communivimus per alias Nostras Apostolicas litteras sub *plumbo* editas IV Nonas Junii an. 1746 incipientes “Ubi primum;” quae etiam impressae leguntur in 2. tom. Bullarii nostri, num. 8. His autem posterioribus litteris non solum tribunali Sanctae Inquisitionis praedictorum regnorum atque ditionum injunximus, ut contra eos severe procederet, qui priora decreta Nostra impugnare aut perverse interpretari ausi fuissent, sed etiam contra confessarios de nomine complicitis poenitentem interrogantes, eidemque poenitenti,

nisi illud sibi manifestaverit, absolutionem denegantes; dummodo tamen hujusmodi interrogandi et denegandi actus talibus circumstantiis conjunctus sit ac convestitus, quae sic agentem confessarium de adhaesione ad praedictam reprobata praxim, tamquam ad licitam, vel alio quovis modo de prava credulitate suspectum reddant.

§ IV. His cohaerenter addidimus praeceptum denunciandi confessarios aliquo ex supra dictis modis delinquentes eidem tribunalī S. Officii intra terminum dierum pro aliis denuntiationibus ab eodem Officio praefigisolum; exemptis duntaxat, ex justis gravibusque causis, ab hujusmodi denunciandi onere personis poenitentium in causa propria, id est, in casu quod ipsi peccatum suum confitentes, a confessario adigerentur ad sibi manifestandum nomen complicitis in eodem peccato; statuentes tamen, quod quando aliunde quam ex propria confessione, novissent confessarium aliquo ex superius enumeratis et S. Officio denunciandis modis deliquisse, tunc eum et ipsi denunciare ex ista aliunde habita notitia tenerentur.

§ V. Et quoniam id etiam evenire posse prospeximus, ut confessarius aliquis poenitentem de complicitis nomine interrogando atque etiam manifestare nolenti absolutionem negando, id faceret imprudenti certe ac malo, sed tamen simplici quodam et nudo actu, id est, his circumstantiis destituto, quae de prava credulitate vel de mala adhaesione ad praxim in Nostro Brevi reprobata, tamquam ad licitam, eundem confessarium suspectum redderent: ideo in ipsis posterioribus litteris

declaravimus, in hujusmodi casu, neque confessarium praedicto Inquisitionis Officio denuntiandum necessario fore, nec ejus delictum ejusdem S. Officii et Tribunalis cognitioni subjectum esse, sed ad cujuslibet Ordinarii in propria dioecesi iudicium et correctionem pertinere; prout in ipsis secundo loco memoratis litteris latius habetur expressum.

§ VII. In primis itaque, exemptis duntaxat personis poenitentium in causa propria, ut supra declaratum est, quas quidem justis de causis ab omni denuntiationis onere eximimus, et pro exemptis in tali casu semper haberi decernimus, omnibus et singulis, qui sacerdotem aliquem sive saecularem sive regularem, (cujuscumque gradus, et conditionis, et cujuscumque Ordinis, Congregationis et Instituti, etiam speciali et individua mentione digni, ad hoc, ut praesenti sanctione comprehendantur, existat) quocumque alio modo, praeterquam ex ipsa confessione a semetipsis apud eum peracta, cognoverint in administrando Poenitentiae Sacramento interrogasse poenitentem de nomine complicitis, eidemque indicare recusanti absolutionem denegasse; sive id fecisse intellexerint propter adhaesione praedictae reprobatae praxi, aliave de causa erroneae opinionis suspicionis ingerente; sive id etiam per imprudentiam egisse, et per actum praefatis destitutum circumstantiis, propter quas, juxta praecedentem constitutionem Nostram, praedicto Inquisitionis Officio esset denuntiandus, et quibus deficientibus, juxta ipsius constitutionis tenorem, ejus delicti cognitio ad Ordinarii tribunal spectare debuisset; injungimus, et mandamus, atque in

virtute sanctae obedientiae, sub eisdem poenis, quibus ad debitas aliorum delictorum denuntiationes adstringuntur, praecipimus et jubemus, ut hujusmodi confessionarium quocumque modo in praemissis delinquentem, saepe dicto S. Inquisitionis Officio intra consuetum praefiniti temporis spatium omnino defferant et denuntient.

§ XII. Sicque et non aliter in praemissis censi, atque ita per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam S. R. E. cardinales, et contra haereticam pravitatem generales inquisitores, et legatos quoque de Latere, et Apostolicae Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque auctoritate, potestate, et praeeminentia fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari et defini debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§ XIII. Non obstantibus aliis praemissis Nostris, aliisque quibusvis Apostolicis et in universalibus, sive provincialibus, aut synodalibus Conciliis editis generalibus, sive specialibus constitutionibus, et quorumcumque Tribunalium Curiarumve mandatis, Edictis.....

Dat. Romae, apud S. Mariam Majorem, die 9 Decembris an. Dom. 1749.

Revocatio indultorum ac privilegiorum omnium, etiam per modum communicationis concessorum militiis, hospitalibus, collegiis, capitulis, religionibus, societatibus, congregationibus et Ordinibus quibusvis, etiam Mendicantium, caeterisque locis piis, et eorum sive earum respective personis, audiendi saecularium confessiones absque Ordinarii examine et approbatione.

URBANUS PAPA VIII,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Cum, sicut accepimus, aliquibus religionis quorundam Ordinum seu Congregationum a Sede Apostolica indultum fuerit, ut sacramentales personarum saecularium confessiones audire valeant, etiamsi ab episcopis dioecesanis ad id examinati et approbati non fuerint, nec desint, qui temere asseverent, hoc ipsum privilegium caeteris quoque aliorum Ordinum regularibus competere, ex amplissimis privilegiorum communicationibus, quas ab eadem Sede Apostolica obtinuerunt, indeque fiat, ut saluberrima sacri Concilii Tridentini dispositio hac de re edita funditus convellatur.

§ I. Nos, huic malo opportune provisionis nostrae ministerio obviam ire volentes, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis regularium praepositorum consilio, omnia et singula indulta hujusmodi audiendi saecularium confessiones absque Ordinarii examine et approbatione, quibusvis collegiis, capitulis, religionibus, societatibus, etiam Societati Jesu,

congregationibus et Ordinibus, tam mendicantium quam non mendicantium, necnon monachorum quorumcumque, etiam S. Benedicti et Cisterciensis, ac etiam quibusvis militiis, etiam hospitalis S. Joannis Ierosolymitani, et quibuscumque ecclesiis, etiam patriarchalibus et metropolitanis, monasteriis, caeterisque locis piis sive eorum et earum respective abbatibus, praepositis, decanis, magistris, ministris, praelatis, prioribus, rectoribus, etiam generalibus vel provincialibus, cappellanis, confessariis, aut aliis quocumque nomine nuncupatis superioribus, et personis quibuscumque, etiam quomodolibet exemptis, ac Sedi Apostolicae immediate subjectis, cujuscumque dignitatis, praeminentiae et conditionis existentibus, et quovis privilegio munitis, et, tam ad supplicationem partium, quam motu proprio et ex certa scientia ac de Apostolicae potestatis plenitudine, hactenus quodcumque et qualitercumque, ex quavis etiam de necessitate exprimentâ causâ, et alias quomodolibet concessa, apostolica auctoritate, tenore praesentium, revocamus, cassamus, tollimus, abrogamus, annullamus, viribusque et effectum evacuamus, ac revocata, cassa, sublata, abrogata et annullata, viribusque et effectum vacua esse et fore, nec religionibus, societatibus, etiam Societati Jesu, Congregationibus et Ordinibus, ac militiis praedictis, eorumque superioribus et personis quibuscumque, in posterum ullo modo suffragari, minusque illos et illas, etiamsi de iis specialis, specifica et expressa, ac de verbo ad verbum mentio habenda foret, indultis hujusmodi uti posse.

§ II. Praesentes vero litteras et in eis contenta quae-

cumque, ex eo quod quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere praetendentes, ad hoc vocati et auditi non fuerint, de subreptionis vel obreptionis vitio, aut intentionis Nostrae vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas quodcumque juris, gratiae vel facti remedium impetrari nulloatenus posse, sed illas semper validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere.

§ III. Sicque per quoscumque judices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos et nuntios, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et defini debere, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, decernimus et declaramus.

§ IV. Non obstantibus praemissis, ac quibusvis constitutionibus et ordinationibus apostolicis, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, Ordinibus, societatibus et congregationibus praedictis, eorumque praepositis, decanis, magistris, abbatibus..... in contrarium quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, die 12 Septembris an. Dom. 1628.

Constitutio, in qua regularium privilegia, quoad praedicationem verbi Dei et Sacramenti Poenitentiae administrationem, declarantur.

CLEMENS EPISCOPUS

Servus servorum Dei,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

"Supernâ magni patris familias praecoordinatione...."

§ I. Sane, cum Sacri Concilii Tridentini decretis provide statutum fuerit ut regulares cujuscumque Ordinis, nisi a suis Superioribus de vitâ, moribus et scientiâ examinati et approbati fuerint, ac de eorum licentiâ, etiam in Ecclesiis suorum Ordinum praedicare non possint; cum qua licentiâ personaliter se coram episcopis praesentare, et ab eis benedictionem petere teneantur, antequam praedicare incipiant; in ecclesiis vero, quae suorum Ordinum non sunt, ultra licentiam suorum superiorum, etiam episcopi licentiam, gratis ab eo dandam, habere teneantur, sine qua in ipsis ecclesiis non suorum Ordinum, nullo modo praedicare possint; atque ut nullus saecularis sive regularis, etiam in ecclesiis suorum Ordinum, contradicente episcopo praedicare praesumat; itidemque, cum nullus sacerdos regularis possit confessiones saecularium etiam sacerdotum audire, nec ad id idoneus reputari, nisi aut parochiale beneficium

obtineat, aut ab episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut aliâs idoneus judicetur, et approbationem, quae gratis detur, obtineat, privilegiis et consuetudine quacumque non obstantibus: innotuit nobis contradictionem, examen et approbationem ejusmodi in aliquibus dioecibus excitatas fuisse; ex quibus controversiae et dissensiones permultae in diem subsequi possent occasione privilegiorum, quae per Sedem Apostolicam religiosis Ordinibus concessa fuerunt.

§ II. Nos, attendentes quod aliâs diversis temporibus praedictae dubitationes et controversiae nonnullis praedecessorum nostrorum Summorum Pontificum constitutionibus earumque declarationibus definitae fuerint, ejusmodi definitiones in unum collectas, ut magis magisque dissensionum tollantur semina, et in posterum firmior in agro dominico pax Christi floreat, pro summo, quo fungimur, apostolatus officio, novis apostolicis litteris muniendas duximus et roborandas. Itaque de consilio nonnullorum venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium et dilectorum filiorum Romanae curiae praelatorum, pietate, doctrinâ et prudentiâ praestantium, et matura deliberatione nostrâ, atque ex certa scientiâ, hâc generali et perpetuo valiturâ constitutione decernimus et declaramus:

§ III. Regulares, qui in ecclesiis sui Ordinis praedicare voluerint, teneri ab episcopo dioecetano benedictionem petere; praedicare tamen posse, quamvis illam non obtinuerint. Quod si episcopus benedictionem nedum non concesserit, sed etiam contradixerit, nec in

praedictis quidem ecclesiis licere regularibus praedicare, eosque contravenientes ab illo tamquam Sedis Apostolicae delegato censuris aliisque poenis ecclesiasticis in vim constitutionis felicitis recordationis Gregorii XV praedecessoris nostri, incipientis "Inscrutabili Dei providentiâ," coerceri et puniri posse. Episcopum tamen absque justâ et rationabili causâ contradicere non debere, et huiusmodi benedictionem teneri etiam regulares petere, si in quibuscumque oratoriis sui Ordinis sermonem coram populo vel in ecclesiis aut ad crates monasteriorum sanctimonialium eorum jurisdictioni subjectarum, licet clausis januis et nullus saecularis ibi intersit, habere voluerint. Posse autem episcopum, licentiam concessurum regularibus in ecclesiis quae suorum Ordinum non sunt praedicare volentibus, illos, quamvis ab universitatibus aut a magistratibus laicis nominatos, etiamsi episcopi antecessores per tempus memorabile hanc licentiam absque examine concedere consueverint, quoad doctrinam examinare, si ita ipsius arbitrio, quod moderatum et discretum esse debet, visum fuerit, et licentiam praedicandi, semel iisdem concessam, ob rationabiles causas, licet occultas, praedicationem tamen concernentes, suspendere. Non posse tamen episcopum generatim prohibere regularibus, quin in ecclesiis suorum Ordinum praedicent.

§ IV. Ad haec religiosos, ab episcopo ad confessiones saecularium in sua dioecesi audiendas approbatos, non posse in alia dioecesi eas absque episcopi dioecesani approbatione audire, quamvis poenitentes subditi sint ejus episcopi a quo ipsi religiosi jam fuerant ap-

probati. Et generaliter approbatos ab episcopo ad personarum saecularium confessiones audiendas nequam censi approbatos ad audiendas confessiones monialium sibi subjectarum, sed egere, quoad hoc, speciali episcopi approbatione; atque approbatos pro audiendis confessionibus monialium unius monasterii, minime posse audire confessiones monialium alterius monasterii. Itidemque confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab episcopo ad monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse, expleta deputatione, in vim approbationis huiusmodi illarum confessiones audire; sed toties ab episcopo esse approbandos, quoties casus deputationis contigerit.

Caeterum in monasteriis, ac etiam collegiis ubi juxta regularia instituta vivitur, posse tam praelatos regulares quam confessores regularium eorumdem monasteriorum seu collegiorum audire confessiones illorum saecularium, qui inibi sunt vere de familia et continui commensales, non autem illorum qui tantum ipsis deserviunt. Illos autem religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab episcopis generaliter quoque et indistincte absque aliqua limitatione temporis certorumque locorum aut generis personarum in dioecesi propria admittendos; quoad caeteros vero, qui non adeo idonei reperiuntur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinariorum relinqui ipsos cum limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, probare et admittere; semel autem simpliciter approbatos posse in dioecesi episcopi approbantis quovis anni tempore, etiam paschali, et quorumcumque etiam infirmo-

rum confessiones audire absque ulla parochorum vel ipsius episcopi licentiâ; de qua tamen confessione teneri dictos religiosos eorundem infirmorum parochum illico certiore reddere. Et hoc posse illis ab episcopo, sub poena suspensionis a facultate audiendi confessiones, praecipui sufficere tamen ut certioratio hujusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam.

§ V. Et eos, qui dictis religiosis simpliciter approbati paschali tempore confessi fuerint, constitutioni, quae incipit "Omnis utriusque sexus," quoad confessionem duntaxat, satisfecisse censendos. Regulares vero ad ejusmodi confessiones audiendas praevio examine simpliciter et absque ulla temporis praefinitione ab ipsomet episcopo (secus autem si ab ejus vicario aut ab antecessoribus episcopis) approbatos non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab ejusdem confessionibus audiendis suspendi, seu licentias illi concessas revocari, nisi nova superveniente causa quae ipsas confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse ut in actis constet; nec eam teneri episcopum ipsis regularibus significare; sed Sedi Apostolicae duntaxat, ubi eam sibi aperiri postulaverit.

§ VI. Porro si regulares cum scandalo aut aliâ inhoneste vivant, vel aliquod delictum committant, per quod rationabili episcopi judicio videantur a confessionibus suspendendi, in quo ipsius episcopi conscientiam oneratam esse volumus, cum praecipua ministri Sacramenti Poenitentiae qualitas sit vitae integritas ac morum honestas, utique eam causam ad confessionis mi-

nisterium pertinere, ac proinde nihil obstare quominus ob eam possit episcopus regulares a semetipso approbatos suspendere aut repellere a confessionibus audiendis. Attamen confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius conventus regularibus confessoribus adimi ab episcopo inconsultâ Sede Apostolica nullatenus posse. Ex facultatibus, per "mare magnum" aliave privilegia regularibus cujuscumque Ordinis, instituti aut societatis, etiam Jesu, concessis, factam eis non esse potestatem absolvendi in casibus ab episcopo sibi reservatis. Et per confirmationes dictorum privilegiorum, quas regulares a Sede Apostolica post Sacrum Concilium Tridentinum obtinuerunt, nequaquam revixisse privilegia prius ab eodem Concilio aut deinde Apostolicis etiam decretis sublata atque extincta, si quae habebant, absolvendi a casibus episcopo reservatis.

§ VII. Et habentes facultatem absolvendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicae reservatis, non ideo a casibus episcopo reservatis posse absolvere. Posse autem regularem confessorem in eâ dioecesi, in qua est approbatus, confluentes ex alia dioecesi a peccatis in ipsâ reservatis, non autem in illa, ubi idem confessor est approbatus, absolvere, nisi eosdem poenitentes noverit in fraudem reservationis ad alienam dioecesim pro absolute obtinendâ migrare. Vigore supradictorum privilegiorum nequaquam licere regularibus, etiam satisfactâ parte, absolvere poenitentes a censuris quoad externum et judiciale forum, et absolutos ab eis in foro poenitentiali ubique non censi absolutos in exteriori judicio et contentioso. Quinimo censuris ecclesiasticis

irretitos et denuntiatos ab episcopis cogi posse gerere se pro talibus, etiamsi a regularibus fuerint absoluti. Quoties, exhibitis aliquibus regularium apostolicis privilegiis coram episcopo, ab eo iudicetur ipsa non suffragari casui, de quo agitur, si dictorum privilegiorum verba obscura sint et ambigua, non esse ad metropolitanum provocandum, sed, cum ejus sit interpretari, cuius est condere, dictorum privilegiorum interpretationem Sedis Apostolicae iudicio, prout aliàs constitutione praedecessoris nostri felicis recordationis Clementis IV statutum fuit, esse requirendam.

§ VIII. Decernentes sic et non aliàs per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos, quavis auctoritate et dignitate fungentes, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, vicelegatos et nuncios, et quosvis alios, sublatâ eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiiri debere, irritum quoque et inane quidquid secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ IX. Non obstantibus quibusvis constitutionibus et ordinationibus apostolicis in favorem quarumcumque personarum, atque quorumvis Ordinum..... Congregationum, Societatum.....

Dat. Romae, apud S. Mariam Majorem, an. Dom. 1670 die 21 Junii.

Declaratur facultas eligendi confessarium ab Ordinario approbatum in Bulla Cruciatæ concessa, cum damnatione opinionis contrariae.

INNOCENTIUS PAPA XII,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

§ I. Cum, sicut non sine gravi animi nostri dolore ex nonnullorum venerabilium fratrum episcoporum regni Portugalliae et aliorum timoratae conscientiae virorum delatis ad nos querelis accepimus, in regno praefato revixerit ac in dies magis invalescat opinio, per quasdam felicis recordationis Pauli V, Urbani VIII et Clementis X Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum constitutiones, necnon plura Congregationum tunc existentium S. R. E. cardinalium Concilii Tridentini interpretum ac respective negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum decreta, dudum damnata ac reprobata, quâ innixi plerique illarum partium privilegia et indulta per litteras apostolicas pro cruciatâ sanctâ emanata, seu, ut vocant, "Bullam Cruciatæ," ita intelligenda esse existimant, ut facultas in litteris seu Bullâ hujusmodi christifidelibus attributa confitendi peccata sua cuilibet confessario per quemcumque Ordinarium ad confessiones audiendas approbato, locum habeat et habere censeatur, etiamsi is non fuerit Ordinarius loci in quo confessiones praefatas excipi contigerit:

Hinc est quod nos, ex debito pastoralis officii, quod humilitati nostrae meritis licet et viribus longe impari commisit divina dignatio, animarum periculis in re tanti momenti, qualis est sacramentalis confessio, quantum nobis ex alto conceditur paterna charitate occurrere cupientes, necnon constitutionibus et decretis supradictis inhaerentes, de venerabilium fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. cardinalium, primum quidem supradictis negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum, subinde vero etiam aliorum in tota republica christiana contra haereticam pravitatem generalium inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, qui opinionem praefatam ex integro examinarunt remque totam mature discussissent, consilio, ac etiam motu proprio, et ex certa scientia et maturâ deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, tenore praesentium decernimus et declaramus, *Bullam Cruciatæ sanctæ nihil novi juris* induxisse, nullumque privilegium continere quoad approbationem confessoriorum contra formam ejusdem Concilii Tridentini et praedictarum constitutionum apostolicarum, adeo ut confessarii tam saeculares quam regulares, quicumque illi sint, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ a poenitentibus ad audiendas eorum sacramentales confessiones electi, nullatenus confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii et episcopi dioecesani loci, in quo ipsi poenitentes degunt et confessarios eligunt, vel ad excipiendas confessiones requirunt, nec ad hoc suffragari approbationem semel vel pluries ab aliis ordinariis aliorum locorum et dioecesium obten-

tam, etiamsi poenitentes illorum Ordinariorum, qui confessarios electos approbassent, subditi forent; confessiones autem aliter et contra earundem praesentium aliarumque apostolicarum constitutionum formam deinceps faciendas et excipiendas respective, praeterquam in casu necessitatis in mortis articulo, nullas fore, irritas et invalidas, et confessarios ipso jure suspensos esse, et etiam rigide puniendos ab ipsis Ordinariis locorum.

Porro quamcumque contrariam opinionem tamquam falsam, temerariam, scandalosam et in praxi perniciosam, praetense quovis contrario usu contrariâque consuetudine, etiam antiquissimâ, minime obstantibus, motu, scientiâ, deliberatione et potestatis plenitudine paribus, harum serie, damnamus et reprobamus, contrariumque usum ac contrariam consuetudinem hujusmodi penitus et omnino abrogamus et abolemus. Ac proinde omnibus et singulis christifidelibus cujuscumque status, gradus, conditionis et dignitatis existant, etiam specifica et individua mentione et expressione dignis, ne supradictam opinionem docere, tueri, aut ad praxim deducere quovis modo audeant seu praesumant, sub poena excommunicationis per contra facientes ipso facto absque alia declaratione incurrenda, a qua nemo a quoquam praeterquam a nobis seu Romano Pontifice pro tempore existente, nisi in mortis articulo, hujusmodi constitutus absolutionis beneficium obtinere valeat, interdicimus et prohibemus.

§ II. Decernentes etiam, easdem praesentes litteras, et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod in praemissis interesse habentes seu habere quomodolibet

praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae et dignitatis existant, seu alias specificâ et individua mentione et expressione digni, illis non consenserint, seu ad ea vocati, citati, auditi, et causae, propter quas praesentes emanarint, sufficienter adductae, verificatae et justificatae non fuerint, aut ex alia qualibet etiam quantumvis juridicâ, piâ et privilegiata causâ, colore, praetextu et capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimae et totalis laesionis, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis nostrae, vel interesse habentium consensûs, aliove quolibet etiam quantumvis magno et substantiali ac incogitato et incogitabili, individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia et potestatis plenitudine paribus concessio vel emanato, quempiam in iudicio vel extra illud uti seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac dictae S. R. E. cardinales, etiam de laterale legatos et Sedis Apostolicae nuncios, ac memoratae

Cruciatae sanctae commissarios, aliosve quoslibet, quacumque praeeminentiâ et potestate fungentes et functuros, sublatâ eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ III. Non obstantibus praemissis, ac apostolicis et in universalibus, provincialibusque et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon quorumvis Ordinum, Congregationum, Societatum..... institutorum.....

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, an. Dom. 1700 die 19 aprilis.

Aunque no será materia del Sínodo la siguiente Bula, sin embargo, por razón de su alta importancia el Illmo. Sr. Arzobispo dispuso que se agregara.

Indulgentiae tam docentibus et addiscentibus methodum orationis mentalis, quam ipsam orationem mentalem peragentibus concessae.

Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus.....

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem et Apostolicam benedictionem.

Quemadmodum nihil est hominibus a familiari Dei consortio, et consuetudine avulsis, et ejectis, ad divinos hauriendos fulgores, ad aeternam salutem procurandam et ad Deum quasi manu facta coeundum, magis opportunum, salutare, ac necessarium Oratione, quae est veluti ascensio animae de terrestribus ad coelestia, inquisitio supernorum, invisibilium desiderium, conjunctio Spiritui Sancto et ad Deum locutio; ita, ne desolatione desoletur universa terra ex eo, quod nullus recogitet corde, omnes et singuli ubique, et semper salutaribus praeceptis monendi sunt, quod oporteat semper orare et nunquam deficere; ut in omni oratione et obsecratione, cum gratiarum actione, petitionibus nostris innotescentibus apud Deum, ipse qui dives est in omnes eum invocantes, nec nostras abs se deprecationes, nec suas a nobis amoveat miserationes.—Ea propter praedecessores nostri R. Pontifices divina institutione formati, ut christifideles ad orationis, sive vocalis, sive mentalis, ut dicitur, illa sit, studium cum alacritate ineundum et sine intermissione frequentandum incitarent,

eosdem tum cohortationibus inflamare, tum coelestium etiam munerum thesauris, quorum dispensationem ipsis crediderat Altissimus, allicere studuerunt. Indulgentias enim, peccatorum remissiones et de injunctis eis quomodolibet debitis poenitentiis relaxationes elargiti sunt iis, qui sive vocales preces recitarent, sive per aliquod temporis spatium quotidie in lege Domini meditarentur.

Nos autem laudatissimis eorundem praedecessorum nostrorum exemplis incensi, non solum omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones et poenitentiarum relaxationes per eosdem nostros praedecessores pro recitantibus quascumque vocales preces (dummodo nunquam revocatae fuerint) aut quomodolibet orantibus, quocumque modo sive ad tempus, sive in perpetuum ad hanc usque diem concessas, Apostolica auctoritate, tenore praesentium, sub iisdem prorsus modo ac forma confirmamus, et, quatenus opus sit, de novo concedimus; verum etiam alias insuper iis praesertim, qui mentalis orationis, seu meditationis studio operam dederint, ut infra, impertimur.

Primum itaque omnibus et singulis, sive qui tam in Ecclesiis, quam alibi, et ubicumque locorum publice, et private quoscumque homines orandi, seu meditandi rudes quomodocumque orare et meditari docuerint, sive qui piae orandi et meditandi institutioni hujusmodi, ut praemittitur, interfuerint, dummodo vere poenitentes ac Sacra communione refecti, qua vice id egerint, septem annos et totidem quadragenas de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Eccle-

siae consueta relaxamus. Iis vero tam docentibus, quam addiscentibus, qui assidue praemissa peregerint, ac similiter vere poenitentes, ac Sacra communione refecti, pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint; semel in mense pro uniuscujusque commodo et arbitrio, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam per modum suffragii animabus christifidelium, quae Deo in charitate conjunctae ab hac luce migraverint, applicare possint, misericorditer in Domino concedimus. Insuper iis, qui per duos quadrantes continuatos, vel saltem per quadrantem horae singulis diebus, et per totum mensem, orationi mentali dabunt operam, et vere poenitentes et confessi, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, ac pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione et S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces pariter effuderint, plenariam semel quolibet mense omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam itidem per modum suffragii animabus christifidelium, quae Deo in charitate conjunctae ab hac luce migraverint, applicare possint, auctoritate et tenore similibus misericorditer in Domino elargimur..... Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Dat. Romae die 16 Decembris an. 1746.

NOTA.—La Bula "Apostolicae Sedis" de Nuestro Santísimo Padre el Sr. Pio IX se ha omitido, porque circulan de ella dos ediciones mexicanas.

FÉ DE ERRATAS.

PÁGINA.	LÍNEA.	DICE.	LÉASE.
1	13	qnam	quam
6	21	facultatem	facultatum
10	5	noverit	noverint
18	24	voluimus	volumus
19	13	omnibus	cum omnibus
19	25	interditum	interdictum
20	17	fore reipsa	fore se reipsa
20	28	distincte	districte
21	1	timeatur	timetur
21	19	incurrat	ineurret
21	26	publici et	publici subscriptis, et
22	6	complicium	complicum
23	1	omnes	omne
23	6	animarum	animorum
42	11	eonsortio	consortio
9	Se puso equivocadamente "§ V."		

Se notará desde luego que se han omitido algunos párrafos; la razón es, porque para el caso presente han parecido no necesarios: v. g. algunos relativos exclusivamente al Santo Oficio, otros de fórmula, como alguno que otro exordio, etc.

SIT OPUS

A. M. D. G.

004690

siae consueta relaxamus. Iis vero tam docentibus, quam addiscentibus, qui assidue praemissa peregerint, ac similiter vere poenitentes, ac Sacra communione refecti, pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint; semel in mense pro uniuscujusque commodo et arbitrio, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam per modum suffragii animabus christifidelium, quae Deo in charitate conjunctae ab hac luce migraverint, applicare possint, misericorditer in Domino concedimus. Insuper iis, qui per duos quadrantes continuatos, vel saltem per quadrantem horae singulis diebus, et per totum mensem, orationi mentali dabunt operam, et vere poenitentes et confessi, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, ac pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione et S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces pariter effuderint, plenariam semel quolibet mense omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem, quam itidem per modum suffragii animabus christifidelium, quae Deo in charitate conjunctae ab hac luce migraverint, applicare possint, auctoritate et tenore similibus misericorditer in Domino elargimur..... Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Dat. Romae die 16 Decembris an. 1746.

NOTA.—La Bula "Apostolicae Sedis" de Nuestro Santísimo Padre el Sr. Pio IX se ha omitido, porque circulan de ella dos ediciones mexicanas.

FÉ DE ERRATAS.

PÁGINA.	LÍNEA.	DICE.	LÉASE.
1	13	qnam	quam
6	21	facultatem	facultatum
10	5	noverit	noverint
18	24	voluimus	volumus
19	13	omnibus	cum omnibus
19	25	interditum	interdictum
20	17	fore reipsa	fore se reipsa
20	28	distincte	districte
21	1	timeatur	timetur
21	19	incurrat	ineurret
21	26	publici et	publici subscriptis, et
22	6	complicium	complicum
23	1	omnes	omne
23	6	animarum	animorum
42	11	eonsortio	consortio
9	Se puso equivocadamente "§ V."		

Se notará desde luego que se han omitido algunos párrafos; la razón es, porque para el caso presente han parecido no necesarios: v. g. algunos relativos exclusivamente al Santo Oficio, otros de fórmula, como alguno que otro exordio, etc.

SIT OPUS

A. M. D. G.

004690

JUAN

UNIVERSIDAD AUTÓNOMA DE NUEVO LEÓN
BIBLIOTECA GENERAL DE BIBLIOTECA

004